

opusdei.org

„Karštai mylėti pasaulį“

1967 m. spalio 8 d. šv.

Chosemarija šventė Eucharistiją
Navaros universiteto
(Pamplona) miestelyje. Šioje
homilijoje šv. Chosemarija su
didele jėga perteikia savo
mokymą apie šventumą
paprastame kasdieniame
gyvenime. 2025 m. šis tekstas
skelbiamas ir lietuvių kalba.

2025-10-08

Homilijos tekstą lietuvių kalba
parengė ir išleido „Kultūros vystymo

ir švietimo viešojo įstaiga“. Galite rasti šv. Chosemarijos homiliją vietose, kuriose vykdoma *Opus Dei* ugdomoji veikla. Taip pat šis tekstas skelbiamas internete (www.escriva.org svetainėje lietuvių kalba).

Ką tik klausėmės dviejų iškilmingai paskelbtų Šventojo Rašto tekstų, kurie skaitomi per šv. Mišias dvidešimt pirmąjį sekmadienį po Sekminių. Čia pat, kur klausėtės Dievo Žodžio, girdėsite ir mano jums skirtus žodžius. Tai kunigo žodžiai, ištarti prieš didžiulę Dievo vaikų šeimą Jo šventojoje Bažnyčioje. Norėčiau, kad šie žodžiai turėtų antgamtišką toną ir skelbtų Dievo didingumą bei Jo ištikimąją meilę žmonėms. Norėčiau, kad jie parengtų jus įspūdingai Eucharistijai, kurią

mes šiandien švenčiame Navaros universiteto miestelyje.

Pamąstykite minutėlę apie tai, ką pasakiau. Mes švenčiame Šventąją Eucharistiją, sakramentinę Viešpaties Kūno ir Kraujo auką, tikėjimo slėpinį, sujungiantį visus krikščioniškus slėpinius. Taigi mūsų švenčiamas veiksmas – pats švenčiausias, pats antgamtiškiausias, kokį tik, Dievo malonės padedamas, gali atlikti žmogus šiame gyvenime. Priimdami mūsų Viešpaties Kūną ir Kraują, mes, tam tikra prasme, peržengiame žemės ir laiko ribas, kad jau dabar būtume su Dievu Danguje, kur pats Kristus nušluostys visas ašaras nuo mūsų akių, kur jau nebebus mirties, nė aimanos, nė nuovargio dejonių, nes senasis pasaulis jau bus praėjęs¹.

Ši tiesa, kurią teologai vadina eschatologine Eucharistijos prasme, gili ir teikia paguodą, tačiau ją galima

ir neteisingai suprasti. Taip visada
nutiko ten, kur krikščionišką
gyvenimą norėta pateikti kaip grynai
dvasinį – noriu pasakyti,
spiritualistinį – ir manyta, kad tokį
gyvenimą gyvena ypatingi, *tyri*
žmonės, kurie nesusitepa niekingais
šio pasaulio reikalais, arba, daugių
daugiausia, jį pakenčia kaip kažką
neišvengiamai priešingo dvasiai.

Kada mąstoma taip, šventykla tampa
tikrąja krikščioniško gyvenimo vieta.
Būti krikščioniu – reiškia vaikščioti į
šventyklą, dalyvauti apeigose,
užsiimti bažnytiniais reikalais, vienu
žodžiu – gyventi ypatingame,
atskiram *pasaulyje*, tarytum rojaus
priebeigoje, kol kitas – įprastinis –
pasaulis eina savo keliu. Tada
krikščionybės mokymas bei
gyvenimas Dievo malonėje
prasilenktų su permaininga žmonijos
istorija, bet jos nepaliestų.

Šį spalio rytą, rengdamiesi Viešpaties Velykų atminimui, tariame *ne* tokiai iškreiptai krikščionybės sampratai. Minutėlei atkreipkite dėmesį į mūsų Eucharistijos, mūsų padėkos maldos, aplinkybes. Mes esame ypatingoje šventykloje. Galėtume sakyti, kad jos nava – universiteto miestelis, altoriaus atvaizdas – universiteto biblioteka. Štai mašinos, kurios stato naujus statinius, o virš mūsų – Navaros dangus...

Argi toks įvardijimas konkrečiai ir nepamirštamai nepatvirtina jums, kad tikroji jūsų krikščioniškojo gyvenimo *vieta* – tai kasdienis gyvenimas? Mano vaikai, ten, kur žmonės, jūsų broliai, ten, kur jūsų svajonės, jūsų darbas, jūsų meilė, ten ir jūsų kasdienio susitikimo su Kristumi vieta. Mes privalome šventėti tarp pačių materialiausių žemės dalykų tarnaudami Dievui ir visiems žmonėms.

Nuolatos to mokiau, remdamasis Šventojo Rašto žodžiais: pasaulis nėra blogas, nes jis sukurtas Dievo rankomis; nes pasaulis – Dievo kūrinys, nes Jahvė į jį pažvelgė ir matė, kad tai gera². Tai mes, žmonės, jį bloginame ir bjauriname savo nuodėmėmis ir neištikimybe. Mano vaikai, būkite tikri, kad jums, pasaulio vyrams ir moterims, atsitraukimas nuo sąžiningų kasdienos užsiėmimų prieštarautų Dievo valiai.

Priešingai, dabar naujoje šviesoje privalote suvokti, kad Dievas jus šaukia Jam tarnauti atliekant civilinius, materialius, pasaulietinius žmogiškojo gyvenimo uždavinius. Kiekvieną dieną Dievas mūsų laukia laboratorijoje, operacinėje, kareivinėse, universiteto katedroje, gamykloje, dirbtuvėje, laukuose, šeimos namuose ir gausybėje kitų darbo sričių. Gerai supraskite: *kažkas švento, dieviško slypi*

paprasčiausiose situacijose, o jūs kiekvienas privalote tai atrasti.

Studentams ir darbininkams, kurie bendravo su manimi ketvirtajame dešimtmetyje, aš sakydavau, kad jie išmoktų *materializuoti* dvasinį gyvenimą. Taip aš norėjau juos atitolinti nuo pagundos (tokios dažnos ir anuomet, ir šiandien) gyventi tarytum dvigubą gyvenimą: viena vertus, vidinį gyvenimą, santykių su Dievu, ir, kitą, visiškai atskirą gyvenimą: šeimyninį, profesinį, visuomeninį, kasdienos mažmožių gyvenimą.

Ne, mano vaikai! Dvigubo gyvenimo negali būti – mes negalime būti panašūs į šizofrenikus, jeigu norime būti krikščionys. Gyvenimas tėra vienas, iš kūno ir dvasios, tad šis gyvenimas – tiek kūnu, tiek ir siela – turi būti šventas ir kupinas Dievo. Juk šį neregimąjį Dievą mes

sutinkame pačiuose matomiausiuose
bei materialiausiuose dalykuose.

Mano vaikai, kito kelio nėra: arba
mes gebame surasti Viešpatį savo
kasdienybėje, arba Jo niekada
nesurasime. Todėl ir sakau, kad
dabar, mūsų dienomis, materijai ir
pačioms paprasčiausioms žmogiškojo
gyvenimo situacijoms reikia
sugrąžinti jų kilnią pirmąją
prasmę, įgalinti jas tarnauti Dievo
Karalystei, sudvasinti, kad visa tai
taptų nuolatiniu būdu bei proga
susitikti su Jėzumi Kristumi.

Tikroji krikščionybė, kuri išpažįsta
kūno prisikėlimą, visada kovojo su
įsikūnijimo atmetimu, ir nesibaimino,
kad ją apkaltins materializmu. Mes
turime teisę kalbėti apie
krikščionišką materializmą, kuris
drąsiai priešinasi dvasią
atmetančiam materializmui.

Kas gi yra sakramentai? (Pirmieji
krikščionys vadino juos Įsikūnijusio

Žodžio pėdsakais.) Juk tai akivaizdus atskleidimas kelio, kurį išrinko pats Dievas, kad pašventintų mus ir vestų į dangų. Argi nematote, kad kiekvienas sakramentas – tai meilė Dievo, kuris su visa savo kuriančia ir gelbstinčia jėga dovanoja Save mums per materiją, medžiagą? Kas gi yra Eucharistija, kurią netrukus švęsime – jeigu ne Jo Kūnas ir Kraujas, kuriuos Jis teikia mums per kuklią šio pasaulio materiją – vyną ir duoną, per *žmogaus užaugintus gamtos pradus*, kaip mums priminė Vatikano Antrasis susirinkimas³.

Taip suprantame, mano vaikai, kodėl Apaštalas rašė: „...viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo“⁴. Tokia yra kilimo kryptis, kuria Šventoji Dvasia, įlieta į mūsų širdis, nori pakreipti pasaulį – nuo žemės Viešpaties šlovės link. O tam, kad suprastume, jog tas pakilimas apima net tai, kas kasdieniškiausia, Apaštalas pridūrė: „Ar valgote, ar

geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei“⁵.

Kaip žinote, šis Šventojo Rašto mokymas yra pati *Opus Dei* dvasios esmė. Jis turi paskatinti jus labai gerai dirbti, mylėti Dievą ir žmones, mylint mažais jūsų įprastos kasdienybės dalykais, atrandant tą *quid divinum* – kažką dieviško – kuris slypi tose smulkmenose. Čia gerai tiktų prisiminti Kastilijos poeto žodžius: „pamažėliu ir tiksliai / gerai daryti, daug svarbiau, / negu tiesiog daryti“⁶.

Mano vaikai, patikėkite manimi: kai krikščionis su meile atlieka pačią įprasčiausią pareigą, ji prisipildo Dievo antgamtiškumo. Todėl ir tvirtinu, ir kartojuosi, kad krikščionio pašaukimas – tai kurti skambiają poeziją iš gyvenimiškos prozos. Mano vaikai, horizonte, regis, susilieja dangus ir žemė. Bet ne, iš tikrųjų jie susijungia jūsų, šventai

gyvenančių paprastą gyvenimą,
širdyse.

Šventai išgyvenkite kasdienybę, kaip
ką tik jums pasakiau. Šiais žodžiais
apibūdinu ištisą jūsų krikščioniškojo
gyvenimo programą. Nubuskite,
liaukitės svaicioję, palikite netikrą
idealizmą, išsigalvojimus, tai, ką
vadinu *mistine aimana* – „...ach, jeigu
aš nebūčiau susituokęs!“, „...ach,
jeigu turėčiau kitą profesiją“, „...ach,
jeigu būčiau stipresnis“,
„...jaunesnis“, „...vyresnis“!.. Blaiviai
pažvelkite į pačią materialiausią ir
artimiausią tikrovę, nes ten ir yra
Viešpats. „Pasižiūrėkite į mano
rankas ir kojas, – pasakė prisikėlęs
Kristus, – juk tai aš pats! Palieskite
mane ir įsitikinsite: dvasia gi neturi
kūno nei kaulų, kaip matote mane
turint“⁷.

Turėdami omenyje šias tiesas geriau
suprantame daugelį jūsų
pasaulietinės aplinkos aspektų.

Pagalvokite, pavyzdžiui, apie savo pilietinę atsakomybę. Žmogus, žinantis, kad Kristų galima atrasti ne tik šventykloje, bet ir pasaulyje, myli šitą pasaulį, stengiasi būti gerai profesiskai ir intelektualiai pasirengęs, ugdo supratimą apie problemas, su kuriomis susiduria. Taip jis pats priima sprendimus, kurie, būdami krikščionio sprendimai, taip pat yra nulemti ir asmeniškų apmąstymų, su nuolankiomis pastangomis suprasti Dievo valią mažuose ir dideliuose gyvenimo reikaluose.

Tačiau jis niekada nepagalvos ir nepasakys, kad nusileido iš šventyklos į pasaulį atstovauti Bažnyčiai, arba kad jo sprendimai yra tikrieji *katalikiški sprendimai* šioms problemoms. Šitaip negali būti, mano vaikai! Būtent tai – klerikalizmas, būtent tai – *fasadinė katalikybė*, kad ir kaip tai pavadinsite. Visais atvejais – tai

prievarta pačiai dalykų prigimčiai.
Turite visur skleisti *pasaulietinį
mentalitetą*, kuris skatina padaryti
tris išvadas:

būti pakankamai sąžiningais, kad
prisiimtume asmeninę atsakomybę;

būti pakankamai krikščioniškais, kad
gerbtumėte tikėjimo brolius, kurie
turi kitokią nuomonę diskutuotinais
klausimais;

būti pakankamai katalikiškais, kad
nesinaudotumėte mūsų Motina
Bažnyčia ir neveltumėte Jos į žmonių
ginčus.

Savaime suprantama, kad čia, kaip ir
visur, jūs neįgyvendinsite tikslo
šventai gyventi kasdienį gyvenimą,
jeigu neturėsite visos tos laisvės,
kurią jums vienu balsu pripažįsta
Bažnyčia ir jūsų, vyrų ir moterų,
sukurtą pagal Dievo paveikslą,
orumas. Asmeninė laisvė yra esminis
dalykas krikščionio gyvenime. Bet

nepamirškite, mano vaikai, kad visada kalbu jums apie laisvę su atsakomybe.

Supraskite mane teisingai – raginu jus naudotis savo teisėmis kiekvieną dieną, o ne ypatingais, išimtiniais atvejais. Taip pat kviečiu sąžiningai atlikti savo pilietines pareigas: politikoje, ekonominiuose reikaluose, universitete ir profesiniame darbe, drąsiai priimti pasekmes, kurios atsiras dėl jūsų laisvų sprendimų, su jums priderančia asmenine nepriklausomybe. Toks krikščioniškas *pasaulietinis mentalitetas* padės jums išvengti nepakantumo ir fanatizmo. Tą patį pasakysiu teigiamiais žodžiais – tai padės gyventi santarvėje su visais jūsų bendrapiliečiais ir puoselėti santarvę įvairiose visuomeninio gyvenimo srityse.

Žinau, kad nėra būtina priminti to, ką daugelį metų kartoju. Mokymas

apie pilietinę laisvę, santarvę ir tarpusavio supratimą turi svarbią vietą *Opus Dei* žinioje. Argi reikia vėl ir vėl kartoti, kad tie vyrai ir moterys, kurie nori tarnauti Jėzui Kristui Dievo Darbe, yra tiesiog *piliečiai, kaip ir visi*, kurie stengiasi rimtai ir iki galo įgyvendinti savo krikščionišką pašaukimą?

Mano vaikai niekuo nesiskiria nuo savo bendrapiliečių. Kita vertus, išskyrus tikėjimą, jie neturi nieko bendro su vienuolinių kongregacijų nariais. Aš myliu vienuolius, labai gerbiu jų misiją, jų apaštalavimą, jų atsiskyrimą nuo pasaulio, jų *contemptus mundi*, panieką pasauliui, tačiau tai yra *kitas* Bažnyčios šventumo ženklas. Man Viešpats nedavė vienuoliško pašaukimo, ir būtų netvarkinga sau jo trokšti. Jokia valdžia žemėje negali įpareigoti manęs stoti į vienuolyną, kaip ir jokia valdžia negali priversti manęs sudaryti santuoką. Aš –

kunigas pasaulietis, karštai mylintis
šį pasaulį.

Kas gi nusekė Jėzumi Kristumi kartu
su manimi, vargšu nusidėjėliu?
Mažas procentas kunigų, kurie
anksčiau turėjo pasaulietines
profesijas ar pareigas. Daug kunigų
pasauliečių iš įvairių vyskupijų iš
viso pasaulio, kurie tokiu būdu
patvirtina paklusnumą savo
vyskupams, meilę savo darbui
vyskupijoje ir šio darbo
veiksmingumą, su plačiai išskėstomis
rankomis, kad kiekviena siela rastų
prieglobstį jų širdyse, ir laikosi kartu
su manimi šurmulyje pasaulio, kurį
myli. Gausi minia vyrų ir moterų,
kurie gyvena skirtingose šalyse,
kalba skirtingomis kalbomis,
priklauso skirtingoms rasėms,
gyvena iš savo profesinio darbo,
dauguma susituokę, daug kitų –
nevedę ar netekę; jie kartu su savo
bendrapiliečiais turi atsakingą
užduotį – padaryti šį laikiną pasaulį

žmogiškesnį ir teisingesnį. Jie dalyvauja kilnioje kasdienių rūpesčių kovoje, pasikartoju – su asmenine atsakomybe, petys petin kartu su kitais žmonėmis patiria sėkmes ir nesėkmes, stengdamiesi įvykdyti savo pilietines bei socialines pareigas ir įgyvendinti savo teises. Jie daro tai visai natūraliai, kaip bet koks sąmoningas krikščionis, nemanydami, kad atlieka kažką itin ypatinga. Neatsiskirdami nuo savo kolegų, jie tuo pat metu stengiasi aptikti Dievo šlovės atspindį, kiaurai spinduliuojantį pačiose įprasčiausiose situacijose.

Taip pat ir iniciatyvos, kurias skatina *Opus Dei* kaip institucija, pasižymi pasaulietiškumu, tai nėra bažnytinės veiklos. Šios iniciatyvos jokių būdu oficialiai neatstovauja šventajai Bažnyčios hierarchijai. Tai žmogiškos, kultūrinės, socialinės iniciatyvos, jas įgyvendina paprasti piliečiai, kurie stengiasi tuos darbus

apšviesti Evangelijos šviesa ir
sušildyti Kristaus meile. Kad geriau
mane suprastumėte, pasakysiu, jog
Opus Dei neužsiima ir neužsiims
vadovavimu diecezinėms
seminarijoms, kuriose vyskupai,
paskirti Šventosios Dvasios⁸, rengia
savo būsimus kunigus.

Tačiau *Opus Dei* puoselėja profesines
mokyklas, kur rengiami pramonės
arba žemės ūkio darbuotojai, taip pat
pradinio, vidurinio ir universitetinio
ugdymo centrus ir daugybę kitų
įvairių veiklų, nes *Opus Dei*
apaštališkas horizontas – lyg
bekraštė jūra.

Tačiau, argi bereikia apie šituos
dalykus kalbėti, kai jūsų pačių
buvimas čia ir dabar yra
iškalbingesnis už ilgas kalbas? Jūs,
Navaros Universiteto *Draugai*,
priklausote žmonių bendrijai, kuri
supranta pareigą prisidėti prie
visuomenės, kurioje gyvename,

pažangos. Jūsų nuoširdus
palaikymas, jūsų malda, jūsų
pasiaukojimas, jūsų parama nėra
apribota vien tuo, kas oficialiai
katalikiška. Jūsų bendradarbiavimas
liudija brandžią pilietinę savimoneę,
nukreiptą į bendrąjį laikinąjį gerį.
Jūs parodote, kad universitetą gali
sukurti ir palaikyti veiklūs žmonės.

Šia proga už pagalbą mūsų
universitetui norėčiau dar kartą
padėkoti savo kilniajam Pamplonos
miestui, didžiajam ir tvirtajam
Navaros kraštui, universiteto
draugams iš visos Ispanijos, o ypač –
dėl to esu sujaudintas – tiems, kurie
būdami ne ispanai, ne katalikai ir ne
krikščionys vis tik suprato mūsų
sumanymo esmę ir dvasią bei tą
parodė darbas.

Jūsų dėka mūsų universitetas tapo ir
vis labiau auga kaip pilietinės laisvės,
intelektualinio pasirengimo,
profesinio pasiruošimo centras ir

paskata studijoms universitete. Jūsų dosnus pasiaukojimas yra pagrindas viso to darbo, kurio tikslas – praplėsti žmogaus pažinimo ribas, kurti gerovę ir mokytis tikėjimo.

Visa tai puikiai suprato Navaros žmonės. Suprato jie ir tai, kad jų universitetas prisideda prie krašto ekonominio vystymosi, o dar labiau – prie socialinės pažangos, nes suteikė galimybę siekti intelektualinių profesijų daugeliui jų vaikų, kuriems priešingu atveju tai būtų sunku, o tam tikrais atvejais – neįmanoma. Universiteto svarbos jų gyvenimui supratimas nuo pat pradžių paskatino Navaros žmones jam padėti. Ta pagalba, be abejonės, diena iš dienos bus vis didesnė ir entuziastingesnė.

Ir teisingumas, ir daugelio šalių praktika leidžia man tikėtis, kad anksčiau ar vėliau Ispanijos valstybė palengvins naštą tiems, kurie visiškai

neieško sau naudos, o priešingai – siekia tarnauti visuomenei ir veiksmingai dirbti dėl mūsų šalies klestėjimo dabar ir ateityje.

O dabar, mano sūnūs ir dukros, leiskite man truputį pakalbėti apie kitą, ypač svarbią įprasto gyvenimo pusę. Kalbu apie žmogišką meilę, tyrą meilę tarp vyro ir moters, sužadėtuves, santuoką. Darsyk noriu pasakyti, kad ta šventa žmogiška meilė yra ne tik kažkas leistino, toleruojamo, palyginus su tikraisiais dvasios užsiėmimais, kaip mėgina įbrukti tas klaidinantis spiritualizmas, apie kurį kalbėjau. Jau keturiasdešimt metų žodžiu ir raštu skelbiu tam visiškai priešingus dalykus. Dabar ir tie, kurie anksčiau to nesuprato, ėmė šį bei tą suprasti.

Meilė, kuri veda į santuoką ir šeimą, taip pat gali būti nuostabus dieviškas kelias, pašaukimas, kelias į visišką atsidavimą mūsų Dievui. Darykite

dalykus gerai, jau priminiau jums, visa širdimi imkitės eilinių kasdienos užsiėmimų, atraskite – kartoju – *kažką dieviško*, slypinčio tose smulkmenose. Šis mokymas užima ypatingą vietą tose gyvenimo srityse, kurios susijusios su žmogiška meile.

Jūs – studentai, dėstytojai ir visi universiteto darbuotojai – žinote, kad aš pavedžiau jūsų meilę Marijai, Gražiosios Meilės Motinai. Šiame universiteto miestelyje yra koplyčia, kurią pamaldžiai pastatėme, kad Dievo Motina priimtų jūsų maldas ir tos nuostabios, tyros meilės auką, kurią Ji laimina.

„Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumoje gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebepriklausote patys sau?“⁹ Prieš Šventosios Mergelės, Gražiosios Meilės Motinos atvaizdą jūs džiugiai ir teigiamai atsakysite apaštalui: „Taip, žinome ir

norime taip gyventi su Tavo galingu užtarimu, o Mergele ir Dievo Motina!“

Jumyse gims kontempliatyvi malda kaskart, kai apmąstysite šią stulbinančią tiesą: „Šventoji Dvasia išsirinko savo buveinę kažką tokio materialaus, kaip mano kūnas... Nebepriklausau sau... Mano kūnas ir mano siela – visa mano būtis – yra Dievo...“ Tokia malda duos gausių praktinių rezultatų, kurie kils iš didžios išvados, kurią pristato pats Apaštalas: „šlovinkite Dievą savo kūnu“¹⁰.

Kita vertus, jūs, be abejo, žinote, kad tik tas, kuris giliai supranta ir vertina tai, ką apsvarstėme apie vyro ir moters meilę, gali suprasti ir tą kitą dalyką, apie kurį kalbėjo Jėzus¹¹. Tai – gryna Dievo dovana, kuri skatina dovanoti Viešpačiui ir kūną, ir sielą, nepadalytą širdį, be žmogiškosios meilės tarpininkavimo.

Mano vaikai, jau turiu baigti.
Pradžioje aš jums sakiau, kad noriu
skelbti Dievo didybę ir Jo
gailestingumą. Galvoju, kad tai ir
padariau, kai raginau jus šventai
gyventi eilinį gyvenimą. Argi šventas
gyvenimas pasaulyje – tylus,
paprastas, ištikimas – neatskleidžia
magnalia Dei, jo didingų ištikimosios
meilės darbų¹², kuriuos Jis darė ir
tebedaro, kad išgelbėtų pasaulį?

Dabar psalmininko žodžiais prašau
jūsų prisidėti prie mano maldos ir
manojo šlovinimo: *Magnificate
Dominum mecum, et extollamus
nomen eius simul* – „Skelbkite su
manimi Viešpaties didybę,
aukštinkime Jo vardą drauge!“¹³.
Kitaip tariant, mano vaikai,
gyvenkime tikėjimu.

Pasiimsime tikėjimo skydą, išganymo
šalmą ir Dvasios kalaviją, tai yra
Dievo žodį¹⁴. Taip mus ragina
apaštalas šv. Paulius laiške

efeziečiams, kuris ką tik buvo paskelbtas liturginiame skaitinyje.

Tikėjimas – tai dorybė, kuri labai reikalinga krikščionims, ypač per tikėjimo metus, kuriuos paskelbė mūsų mylimas Šventasis Tėvas Paulius VI. Juk be tikėjimo neliktų paties pagrindo, kuriuo pagrįstas eilinio gyvenimo pašventinimas.

Gyvas tikėjimas reikalingas dabar, nes mes artinamės prie *mysterium fidei*, šventosios Eucharistijos¹⁵. Juk dalyvausime šiose Viešpaties Velykose, kuriomis tęsiami ir įgyvendinami Dievo ištikimosios meilės darbai dėl mūsų, žmonių.

Tikėjimo, mano vaikai, kad išpažintume, jog netrukus ant šio altoriaus atsinaujins „mūsų Atpirkimo darbas“¹⁶. Tikėjimo, kad mėgautumės *Credo*, tikėjimo išpažinimu, o tada prie šio altoriaus ir šiame susirinkime, patirtume Kristaus buvimą čia ir dabar, kuris

mus daro *cor unum et anima una* – viena širdimi ir viena siela¹⁷. Kuris daro mus viena šeima Bažnyčioje: vienoje, šventoje, visuotinėje, apaštalinėje, Romos – o tai mums reiškia visuotinumą.

Tikėjimo, mano mylimiausieji, dukterys ir sūnūs, kad įrodytume pasauliui, jog visa tai yra ne apeigos ir žodžiai, o dieviška tikrovė, kad eiliniu pašventintu gyvenimu liudytume žmonėms, vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, ir šventosios Marijos.

.....

1 Plg. Apr 21, 4.

2 Pr 1, 7 ir toliau.

3 Vatikano Antrojo susirinkimo pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, 38.

4 1 Kor 3, 22-23.

5 1 Kor 10, 31.

6 A. Machado, *Poesias completas*.
CLXI. – *Proverbios y cantares*. XXIV.
Espasa-Calpe. Madrid, 1940.

7 Lk 24, 39.

8 Apd 20, 28.

9 1 Kor 6, 19.

10 1 Kor 6, 20.

11 Žr. Mt 19, 11.

12 Sir 18, 5.

13 Ps 34, 4.

14 Ef 6, 11 ir t.t.

15 1 Tim 3, 9.

16 IX sekmadienio po Sekminių šv.
Mišių tylioji malda po atnašavimo
(*secreta*).

17 Apd 4, 32.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/karstai-myleti-pasauli/](https://opusdei.org/lt-lt/article/karstai-myleti-pasauli/)
(2026-03-15)